

Arrest

nr. 231 901 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 november 2018.

1.2. Op 4 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 september 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. Mi., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in Lokhdara, Khogyani district, in de Afghaanse provincie Nangarhar. Vanwege de omstandigheden in uw regio bent u nooit naar school geweest en u hebt ook nooit enig werk verricht tot u volwassen werd. Toen besloot u om uw land te gaan dienen en de rangen van de Afghaanse politie te vervoegen. U regelde het papierwerk zonder uw familie in te lichten, want in uw dorp staat men niet eens toe dat iemand de begrafenis van een ambtenaar van de Afghaanse regering zou bijwonen. Soldaten van het regeringsleger en politiepersoneel worden er beschouwd als beesten. Enkele neven van uw vader waren zelfs actief bij de taliban en u ging ervan uit dat deze verwanten u zouden helpen als uw roeping ooit enige problemen zou opleveren. Aan de politieacademie kreeg u twee maand opleiding en u ging dan in actieve dienst bij de grenspolitie van Nangarhar. Tijdens de twee maanden lange training volgde u ook een alfabetiseringscursus. Na ongeveer zes maanden keerde u voor het eerst terug naar huis tijdens uw verlof. Uw moeder vertelde u bij aankomst echter dat u niet had mogen terugkomen. Ze zei dat uw neven op de hoogte waren van uw werk en dat ze u niet zouden sparen. Omdat u voor de Afghaanse regering vocht, werden uw neven bij de taliban plots verdacht. U vertrok toen u dit hoorde halsoverkop en keerde diezelfde nacht al liftend terug naar uw eenheid. Dat was de laatste keer dat u ooit bent teruggekeerd naar uw geboortedorp. Nadat u acht maanden lang in Nangarhar had gewerkt werd u uitgekozen om tot de persoonlijke lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai te behoren. U werkte vanaf dan in Kabul. Daar waar uw neven aanvankelijk boos waren en eisten dat u zich zou uitleveren aan de taliban, veranderde hun boodschap aan u gaandeweg. Zij beseften dat u voor een generaal werkte en ze eisten van u dat u zou meewerken aan een aanslag van de taliban, dan wel zelf een moordaanslag zou plegen. Als u niet meewerkte, zouden ze u en uw vader niet sparen. U ging niet in op de eisen van de taliban. Uw vader werd daarom vermoord. Uw collega's maakten u duidelijk dat u niet langer in Afghanistan kon blijven. U hebt met uw baas gesproken en die was het daarmee eens en dus bent u vertrokken medio 2017. Via diverse landen reisde u naar België, waar u toekwam op 12 november 2018. Op 27 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer door de taliban te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een politiekaart, een bankkaart, een garnizoenskaart, een certificaat van uw opleiding, foto's van uw werk, drie enveloppes en een bevestigingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Tal van inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en vaagheden verhinderen immers dat er geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

De vrees die u inroept vloeit volledig voort uit het werk dat u zou hebben gedaan voor de Afghaanse grenspolitie (Afghan Border Police, ABP). Daarbij moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat uw keuze om de rangen van de ABP te versterken bijzonder opmerkelijk is. U beweert immers nooit naar school te zijn gegaan en nooit enig werk te hebben verricht in uw leven (CGVS, p.8). Daar waar het reeds opmerkelijk is dat u heel uw jeugd kon slijten in een ledigheid, is het zeer eigenaardig dat u bij het bereiken van de volwassen leeftijd plots besloot om uw land te gaan dienen. U verklaart immers zelf dat personeel van de Afghaanse veiligheidsdiensten in uw omgeving werden beschouwd als beesten en dat niemand naar hun begrafenis wilde gaan als zij sneuvelden (CGVS, p.17-18). U wist dat dit ook uw lot zou zijn (CGVS, p.18). Uw eigen verwanten zijn actieve leden van de taliban (CGVS, p.16) en iedereen in uw dorp wist dat ook (CGVS, p.18). Dat u wist van dit vijandige klimaat jegens de Afghaanse overheid

en beseftte dat u riskeerde vermoord te worden als u in talibangebied kwam nadat u in dienst ging (CGVS, p.16), en toch zonder het medeweten van uw familie bij de politie zou gaan, vereist een grondige toelichting. U houdt het er echter op dat u aangetrokken werd door het beroep en van uw land hield (CGVS, p.9,18). Dat deze overwegingen u naar een carrièrepad leidden waarbij u in het beste geval kon hopen dat u alleen maar een paria zou worden voor uw familie en uw gemeenschap, kan allerm minst overtuigen. Volgens uw verklaringen probeerde u zich ook niet in te dekken met een of andere smoes: u bent gewoon vertrokken. Gevraagd of uw ouders het niet vreemd vonden dat u plots maandenlang was verdwenen, geeft u als antwoord dat uw ouders dachten dat u ergens bent gaan werken (CGVS, p.18). U ziet geen reden tot bezorgdheid toen u plots van het toneel verdween, omdat uw familie geen persoonlijke vijanden heeft en er dus geen reden was om te geloven dat u vermoord was (CGVS, p.18). Gezien de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan moet toch worden benadrukt dat uw onaangekondigde verdwijning wel degelijk diverse onrustwekkende implicaties zou hebben, nog los van alle andere vormen van rampspoed en criminaliteit die u zouden kunnen overkomen zijn. Het is dan ook bijster onwaarschijnlijk dat uw ouders zouden concluderen dat u, die verklaart nog nooit een dag in uw leven te hebben gewerkt voordat u bij de politie ging, in het geheim uw thuis was ontvlucht om "ergens te gaan werken" gedurende enkele maanden (CGVS, p.18).

Verder blijft u opvallend vaag over het proces dat u hebt doorlopen om toe te kunnen treden tot de ABP. U verklaart daarover eerst: "Ik ging om de rekruteringsformulieren te halen van het departement voor rekrutering op het commissariaat." (CGVS, p.9). U zegt dan dat het een lang proces was en dat u paraat staat om daarover vragen te beantwoorden (CGVS, p.9) maar als er wordt gevraagd om dit lange proces toe te lichten, komt u niet verder dan de herhalingen dat u aan de verplichtingen voldeed en dan dienst mocht nemen (CGVS, p.9). Ook over uw taken blijft u aan de oppervlakte: u moest naar een specifieke plaats in Jalalabad om een checkpoint te bemannen en waar uw commandant ook heen ging, moest u volgen (CGVS, p.7). U deed ook patrouilles en bewaking in de toren, voordat u werd overgeplaatst naar de lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai (CGVS, p.9). Toen u van voetvolk werd omgevormd naar bodyguard van een hooggeplaatste officier, legde diens secretaris uit hoe u de wapens moest vasthouden, hoe u zich moet gedragen in het bijzijn van de generaal en waar u geacht werd te zijn als jullie zich verplaatsten (CGVS, p.10). Dat uw takenpakket op ingrijpende wijze zonder dat u zich vertrouwd moest maken met nieuwe omgevingen, vaardigheden of procedures valt moeilijk te begrijpen. Nog meer dan bij het voetvolk is het van cruciaal belang dat een lijfwacht zonder aarzeling correct reageert als er iets gebeurt, wat bij strijdkrachten overal ter wereld wordt bekomen door hun gespecialiseerde eenheden doorgedreven te drillen. Dat u hierover alleen een mondelinge uitleg kreeg van de secretaris, is dan ook allerm minst overtuigend in de gevaarlijke context voor hoge Afgaanse officieren.

Volgens uw verklaringen werd u geselecteerd voor de lijfwacht omdat u fysiek en mentaal fit was, omdat u zich actief opstelde zonder roekeloos te zijn, en omdat u ook niet sliep wanneer dat niet mocht (CGVS, p.10). Dat u op basis van deze criteria werd gekozen om de persoonlijke lijfwacht van de generaal te worden, doet toch ook de wenkbrouwen fronsen. Dat het volstond om deze minimumnormen te halen om een zeer gevoelige positie binnen de politie toegewezen te krijgen, luttele maanden nadat u de opleiding had voltooid dan nog (CGVS, p.10), is weinig plausibel. Men mag daarbij namelijk niet vergeten dat u kwam uit een regio die uiterst vijandig staat tegenover de regering, en mensen uit uw eigen familie openlijk actief waren bij de taliban. Het is ook niet zo dat u of een van uw collega's persoonlijke banden had met de generaal (CGVS, p.10). U erkent dat de taliban elke kans zouden grijpen om hoge functionarissen uit te schakelen, iets wat in het verleden al vaak is gebeurd (CGVS, p.24). Het is weinig aannemelijk dat de ABP in die context bijna lukraak personeel rekruteert om hun stafofficieren te beschermen, en al helemaal niet plausibel dat er vanuit de Afgaanse politie geen enkel gevolg werd gegeven aan uw mededeling dat u en uw familie werden bedreigd door jullie verwanten bij de taliban, die u met naam en toenaam kon noemen (CGVS, p.23,24). Zelfs indien men zou aannemen dat de Afgaanse veiligheidsdiensten een blind vertrouwen in u hadden, wat indruist tegen de logica gezien de veiligheidssituatie in het land, zou dat niet ophelderen waarom uw oversten deze doodsb bedreigingen weglachten door te zeggen dat iemand u gewoon lastig viel (CGVS, p.23). Dat u bovendien nog eens zegt dat het de ABP niet kon schelen dat men uw vader dreigde te vermoorden als u niet meewerkte aan een aanslag van de taliban (CGVS, p.26), valt nauwelijks nog ernstig te noemen. Het is niet geloofwaardig dat ABP zo lichtvaardig zou omgaan met een oprecht geloofde waarschuwing van iemand wiens taak het is om altijd en overal gewapend achter of naast de generaal te staan. Dat de politie geen enkele interesse zou hebben in alle relevante informatie over leden van de taliban, valt ook niet te rijmen met de toestand in Afghanistan. Het geheel van uw verklaringen over uw selectie voor en wedervaren bij de persoonlijke lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai is dan ook niet geloofwaardig.

Gelijkaardige vraagtekens moeten worden geplaatst bij uw eigen reactie en die van uw familie op de dreigementen. Uw vader en broer werden door de taliban met de dood bedreigd, telkens als die op donderdag naar uw thuis kwamen (CGVS, p.15,17,21). Dat uw ouders uw verzet tegen de taliban bleven aanmoedigen, en geen geloof hechtten aan de dreigementen (CGVS, p.17-18), valt moeilijk te begrijpen. Het is ondenkbaar dat zij niet beseften hoe overheidspersoneel wordt gepercipieerd in Lokhdara, en zij waren vrijwel meteen nadat u in dienst ging benaderd door de taliban, die bedreigingen uitten (CGVS, p.19). Uw vader wilde trouwens helemaal niet dat u voor de regering ging vechten; hij wilde dat u net zoals hij vee zou verhandelen, een bezigheid waarmee u een goed leven kon leiden (CGVS, p.20). U zelf was dan weer mordicus tegen dit beroep gekant, onder andere omdat u vreesde te worden gerekruteerd voor de jihad als u in het dorp bleef (CGVS, p.20). Aangezien u geen enkele melding maakt van problemen met de taliban voordat u bij de politie ging en hun manipulaties en brainwashing op u duidelijk geen effect hadden toen u volwassen werd (CGVS, p.20) kan bezwaarlijk worden ingezien dat u op basis van deze overweging dienst nam bij de politie. U bent trouwens verschillende keren gevraagd naar de reactie van uw vader toen duidelijk werd dat uw keuze de rest van uw familie in gevaar bracht, en komt uiteindelijk niet verder dan "Hij wist niet dat ik ging en soldaat werd, en toen hij het ontdekte dan zei hij dat hij moet wachten en wat er gebeurt zal gebeuren. Hij wist niet over mij, hoe kon hij angst voelen?" (CGVS, p.20). Dat uw vader zo gelaten reageerde nadat u weigerde om in zijn sporen te volgen en bovendien de rest van uw familie in de nesten had gewerkt, komt weinig doorleefd en overtuigend over. Dat geldt nog meer in de Afghaanse culturele context, waarin familie en gemeenschap het individuele handelen afgrenzen. Dat uw vader dus ook geen gebruik maakte van de onder Pashtun gebruikelijke informele overlegstructuren als reactie op de plots ontstane ruzie met zijn neven (CGVS, p.20), is om dezelfde reden niet waarschijnlijk te noemen. Dat u dit wijt aan de aard van uw problemen, met name dat het een familiekwestie was, met een politieke dimensie (CGVS, p.20), weegt erg licht aangezien familieruzies bij uitstek behoren tot het soort conflicten die door een jirga, of bemiddeling van gerespecteerde ouderen worden beheerst in Afghanistan.

Nadat de taliban uiteindelijk uw vader vermoordden omdat u geen gehoor gaf aan hun eisen, bent u opnieuw met uw commandant gaan spreken. U kreeg toestemming om de ABP te verlaten omdat men u op eenvoudige wijze kon vervangen, en ontving behalve wat zakgeld van de generaal ook het advies om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.22,24). Indien u zo vervangbaar was rijst de vraag waarom de ABP ooit geneigd zou zijn om het risico te nemen om u bij de persoonlijke lijfwacht van de generaal te houden, ook nadat u hen vertelde dat de taliban u onder druk zetten. Dat u de omstandigheden van uw vertrek niet waarheidsgetrouw weergeeft blijkt overigens ook uit het feit dat u geen enkel document hebt neergelegd waaruit blijkt dat u met instemming van de generaal de ABP hebt verlaten. U moest er tijdens het gehoor zelfs aan herinnerd worden dat uw werk bij de ABP niet vrijblijvend was, en dat u niet zomaar zelf kon beslissen om te vertrekken (CGVS, p.22). Indien u met toestemming van de generaal de ABP hebt verlaten, rijzen er trouwens nog meer vraagtekens omtrent uw documenten.

U verklaart immers geen taskara te kunnen voorleggen omdat de politie uw taskara in bewaring heeft genomen zolang u over een politiekaart beschikt (CGVS, p.5). U legde deze politiekaart dan ook neer tijdens het persoonlijke onderhoud. Hoewel het CGVS onmiddellijk opmerkt dat het hier gaat om een povere kopie, blijft u aanvankelijk volhouden dat het gaat om uw originele politiekaart (CGVS, p.4). Ook wanneer u wordt geconfronteerd met enkele manifeste vormfouten in het document, herhaalt u dat het de originele is, maar u voegt er wel aan toe dat u de originele kaart ook hebt, mocht dit toch een kopie blijken te zijn (CGVS, p.4). Op uw vraag is het plastic omhulsel van de kaart verwijderd. Daarmee is duidelijk geworden dat het gaat om een fotokopie, verstevigd door een stuk karton (CGVS, p.5,15). U betreurt dit omdat u beseft dat het uw geloofwaardigheid geen deugd doet (CGVS, p.15,26), iets wat het CGVS alleen kan bijtreden. Dat u, die beweert een veteraan van de ABP te zijn, een nagemaakte kaart probeert te slijten als een authentiek stuk, terwijl een medewerker van het CGVS op het eerste zicht kon bepalen dat het gaat om een kopie, is allerm minst overtuigend. U zou de originele kaart hebben achtergelaten op uw werkplaats, in de zorg van uw collega's. Deze collega's hadden u verkeerd begrepen en een valse kaart opgestuurd, iets wat u niet had gemerkt (CGVS, p.5,26). Indien u met toestemming van de generaal van de ABP uw werk en dan uw land hebt verlaten, kan al moeilijk worden ingezien waarom u nog steeds over een politiekaart en een garnizoenskaart zou beschikken. Dat u die zou hebben achtergelaten bij de lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai (CGVS, p.5) is op zich eigenaardig: dat uw collega's dienstaarten bewaren die niet langer in gebruik zijn, kan immers alleen maar achterdocht opwekken als deze gevonden zouden worden bij een of andere inspectie. Bovendien zijn uw documenten verstuurd door uw schoonbroer, en niet door uw collega's, zo verklaart u (CGVS, p.4). De stukken die u op 30 juli 2019 hebt neergelegd, waaronder een andere versie van uw politiekaart, blijken dan weer opgestuurd vanuit Rawalpindi, Pakistan (zie documenten, nr.6B). Dat uw politiekaart overigens de uiterste geldigheidsdatum 24/06/1395 (= 14 september 2016 in de

Westerse kalender) vertoont, is opmerkelijk aangezien u beweert dat de ramadan van 2019 de tweede ramadan is die u buiten Afghanistan beleeft (CGVS, p.23). Hieruit en uit uw nadrukkelijke bevestiging dat u in 2017 nog in Afghanistan was en in de loop van dat jaar bent vertrokken (CGVS, p.24) mag worden afgeleid dat u tijdens de ramadan van 2017 nog in Afghanistan woonde en zou gewerkt hebben, op het ogenblik dat uw politiekaart dus al vervallen was. Dat u toen persoonlijk instond voor de veiligheid van generaal Gul Nabi Ahmadzai, zoals u beweert, valt toch moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat niet eens over een geldige politiekaart beschikte. Hieruit blijkt andermaal dat u geen klare wijn schenkt.

Het CGVS wenst daarbij ook nog te benadrukken dat zelfs indien er enig geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat u ooit dienst hebt gedaan bij de ABP, quod non, louter dit gegeven ook niet zou volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Verder dienen er ernstige twijfels te worden geuit over uw opleidingsniveau, uw eerdere verblijfplaatsen en het netwerk waarover u beschikt in Afghanistan. Zo is het vreemd dat u tot tweemaal toe benadrukt dat u nooit ergens hebt gewoond dan het dorp Lokhdara (CGVS, p.6,7) alvorens toe te geven dat u de laatste vier jaar niet meer in Lokhdara bent geweest, en al die tijd hebt doorgebracht in Jalalabad en Kabul (CGVS, p.7). U komt er vaak op terug dat u sinds u bij de politie ging slechts één keer bent teruggekeerd naar Lokhdara omdat het er voor u te gevaarlijk was (CGVS, p.7,15,16). Zelfs indien dit geloofwaardig zou zijn, quod non, is deze verklaring op zijn minst misleidend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Ghanikhel bent getrouwd, en daar aanwezig was bij de geboorte van uw zoon (CGVS, p.13,14). Dat relativeert in ernstige mate de door u beweerde beperkte bewegingsvrijheid en wekt het vermoeden dat u Lokhdara hebt verlaten om elders in Afghanistan een gezin te stichten. Uw bewering als zou de foto die u in februari 2017 hebt gepost op uw Facebookprofiel <https://www.facebook.com/merwais.khan.9889261> genomen zijn "in het dorp" (CGVS, p.24) onderstreept dat uw verklaringen ofwel niet kloppen, ofwel onvolledig zijn. In 2017 zou u immers al jarenlang niet meer naar uw geboortedorp geweest zijn, en zou u ook nooit elders gewoond hebben. Overigens blijkt uit dat Facebookprofiel ook dat u geschreven boodschappen achterliet voor uw vrienden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dit feit, samen met de vaststellingen dat u consequent alle documenten ondertekend met dezelfde handtekening en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw jeugd, doet vermoeden dat u in werkelijkheid veel meer scholing hebt genoten dan enkel een alfabetiseringscursus in de marge van uw politietraining (CGVS, p.8). Ook dat uw moeder zich nog steeds in Lokhdara zou bevinden momenteel kan niet aanvaard worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 2). Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft niet zeker te zijn van de precieze leeftijd van uw broer (CGVS, p.12) neemt niet weg dat u schat dat hij momenteel ongeveer 12 à 13 jaar oud is, en dat hij op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan dus een kind geweest zou zijn. Het is dus weinig plausibel dat uw moeder het gezinshoofd is, en dat uw moeder door haar leeftijd geen enkel probleem heeft om als alleenstaande vrouw in te staan voor heel de familie, zoals u beweert (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen wordt uw familie trouwens nog steeds door de taliban onder druk gezet, wat nog meer onwaarschijnlijk maakt dat uw moeder zonder de bescherming van een mannelijke verwant op dezelfde plaats zou blijven wonen. Dit stelt uw verklaringen uiteraard opnieuw in een bedrieglijk daglicht en ondermijnt wat er nog zou resten van uw geloofwaardigheid.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Om te beginnen moet worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol spelen in de zin dat zij geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten, iets waar hier geen sprake van is. Gezien de hoge graad van corruptie die heerst in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3) is de bewijswaarde van Afgaanse documenten sowieso al zeer gering. Bovendien moet worden gewezen op een aantal vormfouten in de documenten die u hebt neergelegd. Zo heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud ook van uw bankkaart een kopie neergelegd in plaats van

het origineel, wat u eerst betwijfelt, maar later toch erkent (CGVS, p.4,15). Het is opnieuw zeer bizar dat u zo weinig vertrouwd lijkt te zijn met uw eigen overtuigingsstukken. Hoewel u daartoe expliciet bent uitgenodigd, hebt u trouwens van het storten van een overheidsloon op die rekening geen enkel bewijs voorgelegd (CGVS, p.26). De garnizoenskaart die u hebt neergelegd lijkt nergens enige melding te maken van de geldigheidsduur, wat vanuit veiligheidsstandpunt zeer vreemd is. Deze kaart maakte immers het onderscheid tussen politiepersoneel dat behoorde tot het garnizoen van Kabul, en politiepersoneel dat vreemd was aan het korps van Kabul. Het is dus een nog meer restrictief document dan uw politiekaart, en dat deze nergens zou aangeven wanneer ze geldig is, mag dus verbazen. Het certificaat van uw training toont het logo van de "NATO training mission Afghanistan", maar vreemd genoeg zijn de Engelse stukken van het certificaat blanco gelaten. Bovendien komen de Afghaanse data, 20/5/1392 – 21/7/92 (=11 augustus 2013 – 13 oktober 2013) niet overeen met de voorgedrukte data in de Engelse tekst: "May 2013 to July 2013". Indien u in 2013 werkelijk werd getraind onder auspiciën van de NATO, zou men verwachten dat het certificaat dat zij uitreikten volledig en correct ingevuld is. Van de foto's die u hebt neergelegd zijn er maar twee waarop u zelf prominent staat afgebeeld en daarvan is de kwaliteit onvoldoende om u met zekerheid te vereenzelvigen met de man op de foto's. Foto's uit een private bron kunnen op eenvoudige wijze gemanipuleerd of in scène gezet zijn en hebben daarom in elk geval zeer weinig bewijskracht. De bevestigingsbrief die u hebt neergelegd op 30 juli 2019 is vermoedelijk op uw vraag opgesteld na uw persoonlijk onderhoud, wat al een negatieve indicatie is over de geloofwaardigheid ervan. Bovendien hebben de verklaringen in deze handgeschreven brief geen enkele bewijswaarde aangezien de authenticiteit van de inhoud of de auteur op geen enkele manier kan worden geverifieerd. In de brief wordt ook geen externe betrouwbare bron aangehaald die uw herkomst en problemen zou bevestigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op

bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in uw laatste verblijfplaats binnen Afghanistan, de stad Kabul (CGVS, p.7), te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook voert hij aan dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het document 'afgifte van documenten' op 30 juli 2019 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van zijn werk voor de Afghaanse grenspolitie ('*Afghan Border Police*', hierna: ABP). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen als zou hij de ABP zijn gaan versterken niet aannemelijk zijn nu (1) het minstens opmerkelijk is dat hij, na zijn hele jeugd niets te hebben gedaan, bij het bereiken van de volwassen leeftijd plots besloot om zijn land te gaan dienen, (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker in het vijandig klimaat jegens de Afghaanse overheid toch zonder medeweten van zijn familie bij de ABP zou gaan en dit zonder enige uitleg over zijn verdwijning hiertoe en ook zijn redenen om zich alsnog aan te sluiten bij de Afghaanse politie niet kunnen overtuigen; (ii) verzoeker vage verklaringen aflegt over het proces dat hij heeft doorlopen om toe te kunnen treden tot de ABP, alsook over de taken die hij uitoefende; (iv) verzoekers verklaringen over de criteria waarop hij gekozen werd tot persoonlijke lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai niet kunnen overtuigen; (v) de bewering als zou het de ABP niet kunnen schelen dat men verzoekers vader dreigde te vermoorden als hij niet meewerkte aan een aanslag van de taliban niet ernstig is; (vi) verzoekers eigen reactie en die van zijn familie op de dreigementen evenmin geloofwaardig zijn; (vii) verzoekers verklaringen aangaande de omstandigheden van zijn vertrek niet kunnen overtuigen en hij bovendien nalaat om hieromtrent enig document voor te leggen; (viii) de door verzoeker voorgelegde politiekaart, die hij bovendien vooreerst ten onrechte als origineel bestempelde, niet van die aard is dat deze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht; (ix) er ernstige twijfels moeten worden geuit bij verzoekers opleidingsniveau, eerdere verblijfplaatsen en het netwerk waarover hij in Afghanistan beschikt, nu hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfplaatsen, zijn verklaringen haaks staan op Facebookberichten, hij alle documenten ondertekende met dezelfde handtekening en het gelet op de Afghaanse context niet geloofwaardig is dat verzoekers moeder alleen zou wonen met zijn broer en (x) de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging door de taliban en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met *“de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met de persoonlijkheid en het profiel (laaggeschoold) van verzoeker”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat er gerede twijfel bestaat omtrent het door verzoeker voorgehouden opleidingsniveau nu hij probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening en dit in samenhang met zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn jeugd erop duidt dat hij in werkelijkheid veel meer scholing genoot dan enkel een alfabetiseringscursus in de marge van zijn politietraining. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een beperkte opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij gedetailleerd, coherent en op geloofwaardige wijze kan vertellen over zijn beweerde vervolgingsfeiten, *quod non in casu*. Verder laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met *“de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel (laaggeschoold) van verzoeker.”*

Verzoeker voert voorts aan dat zijn verklaringen om voor de ABP te gaan werken wel degelijk geloofwaardig zijn, dat zijn vader immers binnen de huislijke sfeer en op discrete wijze wel degelijk duidelijk maakte dat hij het niet eens was met de wreedheid waarmee de taliban te werk ging en hij zelf zich verzette tegen de manipulaties en brainwashing door de taliban. Hij meent aldus dat zelfs in de door hem geschetste context het wel degelijk geloofwaardig is dat hij ervoor koos om zich bij de ABP te voegen. Verder hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn werk als lijfwacht voor commandant Gul Nabi Ahmadzai in vraag stelt zonder enige objectieve tegenargumenten en benadrukt dat zijn verklaringen dienaangaande nochtans oprecht en realistisch waren, waartoe hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Er dient op gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, *quod in casu*.

Aangaande de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het proces dat hij heeft moeten doorlopen om te kunnen toetreden tot de ABP vaag zijn, voert verzoeker aan dat de *‘protection officer’* niet doortastend genoeg te werk is gegaan in zijn vraagstelling door geen bijkomende vragen te stellen en

verzoeker er niet op te wijzen dat hij meer concrete toelichting diende te geven. De Raad wijst erop verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat het eerder zijn persoonlijke mening was dat de bedreigingen van de taliban zijn oversten “*niet kon schelen*” en dat dit zeker niet het antwoord was dat hij van hen gekregen had, slaagt hij er niet in te overtuigen. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn commandant eerst dacht dat het niet om echte bedreigingen ging. Gepolst of de ABP de bedreigingen aldus niet ernstig nam, antwoordde verzoeker bevestigend. Daarna gevraagd of er ooit onderzoek werd uitgevoerd naar de bedreigingen van de taliban, gaf verzoeker aan als volgt: “*Het kan hen niet schelen. Ze moeten het niet doen. (...)*” (administratief dossier, stuk 5, p. 23-24 en 26), hetgeen wel degelijk duidt op een onverschillige houding vanwege de ABP die allerminst geloofwaardig is van de politie zoals terecht wordt overwogen in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de pertinente motieven van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij ooit dienst heeft gedaan bij de ABP en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen omwille van deze tewerkstelling.

2.3.2.4. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Verder dienen er ernstige twijfels te worden geuit over uw opleidingsniveau, uw eerdere verblijfplaatsen en het netwerk waarover u beschikt in Afghanistan. Zo is het vreemd dat u tot tweemaal toe benadrukt dat u nooit ergens hebt gewoond dan het dorp Lokhdara (CGVS, p.6,7) alvorens toe te geven dat u de laatste vier jaar niet meer in Lokhdara bent geweest, en al die tijd hebt doorgebracht in Jalalabad en Kabul (CGVS, p.7). U komt er vaak op terug dat u sinds u bij de politie ging slechts één keer bent teruggekeerd naar Lokhdara omdat het er voor u te gevaarlijk was (CGVS, p.7,15,16). Zelfs indien dit geloofwaardig zou zijn, quod non, is deze verklaring op zijn minst misleidend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Ghanikhel bent getrouwd, en daar aanwezig was bij de geboorte van uw zoon (CGVS, p.13,14). Dat relativeert in ernstige mate de door u beweerde beperkte bewegingsvrijheid en wekt het vermoeden dat u Lokhdara hebt verlaten om elders in Afghanistan een gezin te stichten. Uw bewering als zou de foto die u in februari 2017 hebt gepost op uw Facebookprofiel <https://www.facebook.com/merwais.khan.9889261> genomen zijn “in het dorp” (CGVS, p.24) onderstreept dat uw verklaringen ofwel niet kloppen, ofwel onvolledig zijn. In 2017 zou u immers al jarenlang niet meer naar uw geboortedorp geweest zijn, en zou u ook nooit elders gewoond hebben. Overigens blijkt uit dat Facebookprofiel ook dat u geschreven boodschappen achterliet voor uw vrienden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dit feit, samen met de vaststellingen dat u consequent alle documenten ondertekend met dezelfde handtekening en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw jeugd, doet vermoeden dat u in werkelijkheid veel meer scholing hebt genoten dan enkel een alfabetiseringscursus in de marge van uw politietraining (CGVS, p.8). Ook dat uw moeder zich nog steeds in Lokhdara zou bevinden momenteel kan niet aanvaard worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat vrouwen precies vanwege tradities zoals de pashtunwali in beperkte mate toegang hebben tot basisrechten, dat zeker weduwes zoals uw moeder een bijzonder lage plaats hebben op de maatschappelijke ladder, en dat het ongehoord en ondenkbaar is dat een vrouw in Afghanistan

alleen zou wonen, of zelfs alleen met haar kinderen, zonder een volwassen man in het huishouden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 2). Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft niet zeker te zijn van de precieze leeftijd van uw broer (CGVS, p.12) neemt niet weg dat u schat dat hij momenteel ongeveer 12 à 13 jaar oud is, en dat hij op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan dus een kind geweest zou zijn. Het is dus weinig plausibel dat uw moeder het gezinshoofd is, en dat uw moeder door haar leeftijd geen enkel probleem heeft om als alleenstaande vrouw in te staan voor heel de familie, zoals u beweert (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen wordt uw familie trouwens nog steeds door de taliban onder druk gezet, wat nog meer onwaarschijnlijk maakt dat uw moeder zonder de bescherming van een mannelijke verwant op dezelfde plaats zou blijven wonen. Dit stelt uw verklaringen uiteraard opnieuw in een bedrieglijk daglicht en ondermijnt wat er nog zou resten van uw geloofwaardigheid."

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij wel degelijk diverse correcte en eensluidende antwoorden heeft kunnen geven aangaande zijn herkomstregio, asielrelaas en zijn profiel, doch hiermee geen rekening werd gehouden, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven waarin terecht wordt vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn laatste verblijfplaats(en), zijn familiaal netwerk in Afghanistan en zijn opleidingsniveau, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.5. Verzoeker meent voorts nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten in vraag stelt door onder andere te verwijzen naar de hoge graad van corruptie in Afghanistan en betoogt in dit verband dat deze documenten niet *a priori* als ongeloofwaardig mogen worden afgedaan en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* niet alle mogelijke middelen heeft aangewend om na te gaan of deze documenten al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn vluchtrelaas. Hij wijst er te dezen nog op dat hij kort na afloop van het persoonlijk onderhoud originele documenten overmaakte (verzoekschrift, stuk 2), die onmogelijk "rap-rap" nagemaakt konden worden. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt overwogen als volgt:

"U verklaart immers geen taskara te kunnen voorleggen omdat de politie uw taskara in bewaring heeft genomen zolang u over een politiekaart beschikt (CGVS, p.5). U legde deze politiekaart dan ook neer tijdens het persoonlijke onderhoud. Hoewel het CGVS onmiddellijk opmerkt dat het hier gaat om een povere kopie, blijft u aanvankelijk volhouden dat het gaat om uw originele politiekaart (CGVS, p.4). Ook wanneer u wordt geconfronteerd met enkele manifeste vormfouten in het document, herhaalt u dat het de originele is, maar u voegt er wel aan toe dat u de originele kaart ook hebt, mocht dit toch een kopie blijken te zijn (CGVS, p.4). Op uw vraag is het plastic omhulsel van de kaart verwijderd. Daarmee is duidelijk geworden dat het gaat om een fotokopie, verstevigd door een stuk karton (CGVS, p.5,15). U betreurt dit omdat u beseft dat het uw geloofwaardigheid geen deugd doet (CGVS, p.15,26), iets wat het CGVS alleen kan bijtreden. Dat u, die beweert een veteraan van de ABP te zijn, een nagemaakte kaart probeert te slijten als een authentiek stuk, terwijl een medewerker van het CGVS op het eerste zicht kon bepalen dat het gaat om een kopie, is allerm minst overtuigend. U zou de originele kaart hebben achtergelaten op uw werkplaats, in de zorg van uw collega's. Deze collega's hadden u verkeerd begrepen en een valse kaart opgestuurd, iets wat u niet had gemerkt (CGVS, p.5,26). Indien u met toestemming van de generaal van de ABP uw werk en dan uw land hebt verlaten, kan al moeilijk worden ingezien waarom u nog steeds over een politiekaart en een garnizoenskaart zou beschikken. Dat u die zou hebben achtergelaten bij de lijfwacht van generaal Gul Nabi Ahmadzai (CGVS, p.5) is op zich eigenaardig: dat uw collega's dienstkarten bewaren die niet langer in gebruik zijn, kan immers alleen maar achterdocht opwekken als deze gevonden zouden worden bij een of andere inspectie. Bovendien zijn uw documenten verstuurd door uw schoonbroer, en niet door uw collega's, zo verklaart u (CGVS, p.4). De stukken die u op 30 juli 2019 hebt neergelegd, waaronder een andere versie van uw politiekaart, blijken dan weer opgestuurd vanuit Rawalpindi, Pakistan (zie documenten, nr.6B). Dat uw politiekaart overigens de uiterste geldigheidsdatum 24/06/1395 (= 14 september 2016 in de Westerse kalender) vertoont, is opmerkelijk aangezien u beweert dat de ramadan van 2019 de tweede

ramadan is die u buiten Afghanistan beleeft (CGVS, p.23). Hieruit en uit uw nadrukkelijke bevestiging dat u in 2017 nog in Afghanistan was en in de loop van dat jaar bent vertrokken (CGVS, p.24) mag worden afgeleid dat u tijdens de ramadan van 2017 nog in Afghanistan woonde en zou gewerkt hebben, op het ogenblik dat uw politiekaart dus al vervallen was. Dat u toen persoonlijk instond voor de veiligheid van generaal Gul Nabi Ahmadzai, zoals u beweert, valt toch moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat niet eens over een geldige politiekaart beschikte. Hieruit blijkt andermaal dat u geen klare wijn schenkt.

(...)

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Om te beginnen moet worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol spelen in de zin dat zij geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten, iets waar hier geen sprake van is. Gezien de hoge graad van corruptie die heerst in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3) is de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso al zeer gering. Bovendien moet worden gewezen op een aantal vormfouten in de documenten die u hebt neergelegd. Zo heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud ook van uw bankkaart een kopie neergelegd in plaats van het origineel, wat u eerst betwijfelt, maar later toch erkent (CGVS, p.4,15). Het is opnieuw zeer bizar dat u zo weinig vertrouwd lijkt te zijn met uw eigen overtuigingsstukken. Hoewel u daartoe expliciet bent uitgenodigd, hebt u trouwens van het storten van een overheidsloon op die rekening geen enkel bewijs voorgelegd (CGVS, p.26). De garnizoenskaart die u hebt neergelegd lijkt nergens enige melding te maken van de geldigheidsduur, wat vanuit veiligheidsstandpunt zeer vreemd is. Deze kaart maakte immers het onderscheid tussen politiepersoneel dat behoorde tot het garnizoen van Kabul, en politiepersoneel dat vreemd was aan het korps van Kabul. Het is dus een nog meer restrictief document dan uw politiekaart, en dat deze nergens zou aangeven wanneer ze geldig is, mag dus verbazen. Het certificaat van uw training toont het logo van de "NATO training mission Afghanistan", maar vreemd genoeg zijn de Engelse stukken van het certificaat blanco gelaten. Bovendien komen de Afghaanse data, 20/5/1392 – 21/7/92 (=11 augustus 2013 – 13 oktober 2013) niet overeen met de voorgedrukte data in de Engelse tekst: "May 2013 to July 2013". Indien u in 2013 werkelijk werd getraind onder auspiciën van de NATO, zou men verwachten dat het certificaat dat zij uitreikten volledig en correct ingevuld is. Van de foto's die u hebt neergelegd zijn er maar twee waarop u zelf prominent staat afgebeeld en daarvan is de kwaliteit onvoldoende om u met zekerheid te vereenzelvigen met de man op de foto's. Foto's uit een private bron kunnen op eenvoudige wijze gemanipuleerd of in scène gezet zijn en hebben daarom in elk geval zeer weinig bewijskracht. De bevestigingsbrief die u hebt neergelegd op 30 juli 2019 is vermoedelijk op uw vraag opgesteld na uw persoonlijk onderhoud, wat al een negatieve indicatie is over de geloofwaardigheid ervan. Bovendien hebben de verklaringen in deze handgeschreven brief geen enkele bewijswaarde aangezien de authenticiteit van de inhoud of de auteur op geen enkele manier kan worden geverifieerd. In de brief wordt ook geen externe betrouwbare bron aangehaald die uw herkomst en problemen zou bevestigen."

Met het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het volharden in de echtheid van de door hem voorgelegde documenten, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan voormelde uitgebreide en pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaats(en), familiaal netwerk en zijn opleidingsniveau geen geloof kan worden gehecht. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien een verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker *in concreto* te kunnen bepalen, dient verzoeker aan de asielinstanties de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden conform voormelde medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten.

Gelet op verzoekers gebrekkige medewerking dienaangaande (zie *supra*), kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt dan ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER